

La casa amb el jardí més gran

DOLORS GARCIA I CORNELLÀ > TEXT

TONI VILCHES / CLICKART FOTO > FOTOGRAFIA

Té el jardí més gran de tot Girona i, possiblement, és una de les cases amb jardí més petites de la ciutat. Si les cases parlessin –que, a la seva manera, ja ho fan–, és probable que aquesta ens fes saber l'enyorament que encara sent de la seva germana bessona. Totes dues van néixer el 1898, just quan l'arquitecte Martí Sureda i Vila construïa l'entrada als jardins. Una a cada banda de la porta de ferro, se'ls van adjudicar tasques diferents: la desapareguda era un petit cafè; la supervivent, la casa del guarda dels jardins, on l'home vivia amb la seva família i tenia cura de tot el que passava entre les palmeres, les magnòlies, els cedres, els xiprers, les troanes, els lledoners i les robínies del «seu» jardí.

De la supervivent, ara en diuen «la Caseta» i és un equipament municipal: Centre d'Educació Ambiental i Recursos Educatius de la Ciutat. De la cuina de la Caseta, d'on abans sortien flaires de guisats, de rostits i d'escudelles, ara n'emergeixen propostes que alimenten d'una altra manera: són menús molt complets de música, d'itineraris, de teatre, de lectura i escriptura, de ciència, de medi natural, de visites a serveis, d'arts plàstiques, de solidaritat, de salut, d'esports, d'exposicions, de consum responsable, d'educació viària, d'història... per a tota la ciutadania i, especialment, per als centres educatius.

La casa bessona desapareguda va ser enderrocada el 1963 per aixecar-hi el restaurant Rosaleda, també desaparegut posteriorment. Actualment hi ha la seu de l'Oficina Municipal d'Escolarització.

La Caseta, que en un principi formava part del projecte del Rosaleda, a última hora se'n va salvar. I hi ha qui diu que, en determinats dies de l'any, encara es poden sentir les rialles dels fills del guarda jugant amb els ànecs del rec o corrent entre les peònies dels parterres. Però jo, que m'hi passo mitja vida, diria que, surant per sobre de les rialles, també s'hi senten de tant en tant els plats i les culleres del desaparegut cafè i les converses pausades dels visitants que prenen la fresca a l'ombra dels plàtans centenaris. Només cal voler fixar-s'hi.

